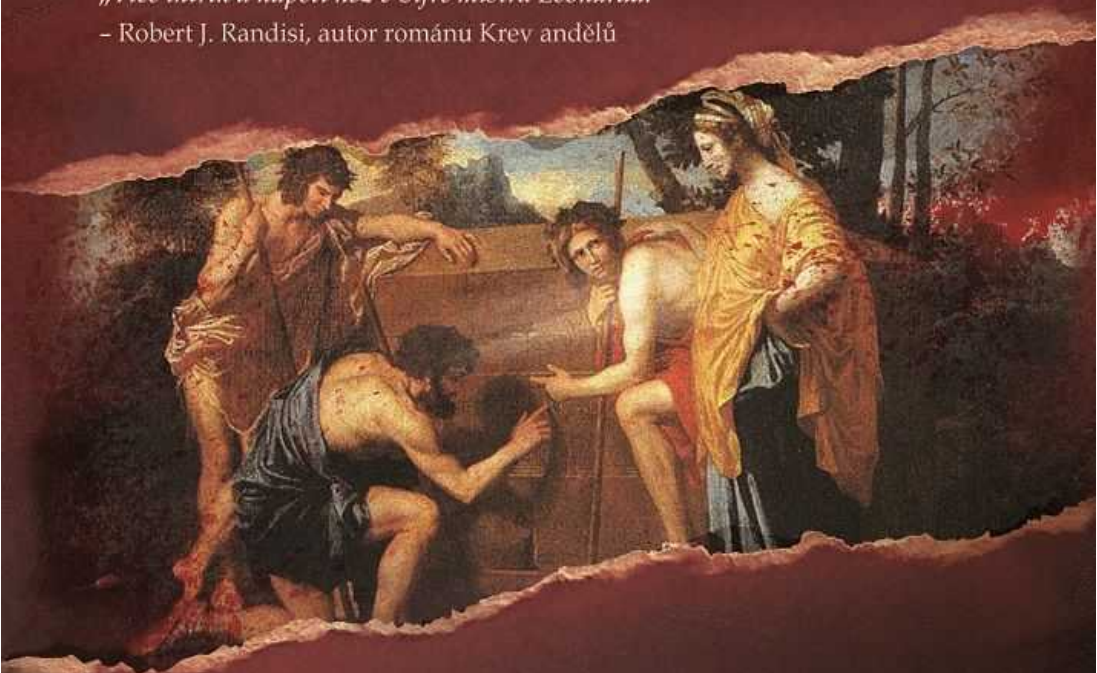

PŘÍPAD PEGASUS

„Více intrik a napětí než v Šifře mistra Leonarda!“

– Robert J. Randisi, autor románu Krev andělů

GREGG LOOMIS

TAJEMSTVÍ ZAVATÉ PRACHEM STALETÍ MŮŽE OTRÁST SAMOTNÝMI ZÁKLADY CÍRKVE

PŘÍPAD PEGASUS

PŘÍPAD
PEGASUS
GREGG
LOOMIS

MYSTERY PRESS

2016

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, místa a události jsou buď výtvozem autorovy fantazie, nebo jsou použita fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, nebo lokalitami je naprosto náhodná.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © 2005 by Gregg Loomis
Translation © Leona Malčíková, 2016
Cover © Tomáš Hýbler, 2016
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2016

ISBN 978-80-88096-32-0 (ePub)

ISBN 978-80-88096-33-7 (mobi)

ISBN 978-80-88096-34-4 (PDF)

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Mary Jack Waldové, mé agentce, jejíž pomoc a návrhy pro mne byly nedocenitelné, nemluvě o jejím úsilí dostat tuto knihu do tisku. Také díky Donovi D'Auria, editorovi, za jeho pomoc. Video Henryho Lincolna o Rennes-le-Château mi moc pomohlo, stejně jako překlad latinské hádanky na Poussinově obrazu v *Hrobce boha* od Richarda Andrewse a Paula Schellenbergera.

PROLOG

*Rennes-le-Château
Jihozápadní Francie
1872*

Otec Saunière učinil zvláštní objev.

Rolička jemného pergamentu byla tak stará, že stužka omotaná kolem stránek se rozpadla na prach, jakmile balíček ze skryše v oltáři vytáhl. Nikdy podobné písmo neviděl. Vybledlé řádky připomínaly spíš stopy po červech než písmo.

Dělal ve svém kostelíku nějakou práci, opravy, které si jeho malá farnost stěží mohla dovolit zaplatit. Střechou zatékalo a některé lavice se rozpadnou, pokud do nich nezatlouče pár nových hřebíků, a oltář... no, oltář byl starší než samotný kostelík.

Zamračil se a vzhlédl k oltáři. Základem byla kamenná deska, po stoletích odsloužených svátostí oltářních tak nerovně ohlazená, že málem padala ze dvou krátkých pilířů, které ji podpíraly. I když měl kněz přes sto osmdesát centimetrů a devadesát kilo, stěží dokázal desku zvednout z podpěr. A tehdy zjistil, že jeden sloupek je dutý – a uvnitř leží pergameny.

Původ oltáře nikdo neznal. Saunière předpokládal, že pocházel z trosek některého z mnoha blízkých hradů. Složitě rytiny byly příliš pracné, než aby si to mohl dovolit kostel, v jehož pokladniče málokdy zacinkalo víc než pár sous.

Ta oblast byla stará. Obývali ji Římané, templáři, možná i Maurové v době, kdy byla součástí španělské Katalánie. Oltář mohl pocházet z kterékoli kaple.

Nebo od katarů či gnostiků.

Saunière sebou škulbl při představě, že by oltář byl součástí nějakých pohanských nebo kacířských obřadů. Podíval se přes rameno, jako by hledal, zda ho za takovou myšlenku někdo nepokárá.

Pouhé předměty nemohou být zlé, řekl si. Přesto jej stránky v ruce zneklidňovaly. Možná by bylo nejlepší je zničit. Ne, takové rozhodnutí není na něm. Ukáže je biskupovi při jeho příští návštěvě a nechá rozhodnout úřední moc.

Jakou škodu by mohly napáchat pouhé neživé dokumenty?

Odpověď ho napadla při sloužení večerní mše – právě papír přitlučený na vrata katedrály rozdělil církev navždy.

PRVNÍ ČÁST

KAPITOLA PRVNÍ

I

Paříž
02:34

Výbuch otrásl celou Place des Vosges stejně jako velkou částí čtvrti Marais. Kdyby třicet šest městských domů – devět na každé straně náměstí – bylo postaveno z méně odolného materiálu, než jsou ručně vyráběné cihly staré čtyři století, byla by škoda mnohem větší. I tak vyletěla stará skla ze všech oken větších majestátních domů, což byl i bývalý Hôtel de Rohan-Guéménée, kde v druhém patře bydlel Victor Hugo.

Jedinou skutečnou škodu utrpělo číslo 26, epicentrum výbuchu. Když za dvanáct minut dorazili *pompieri* z II. arrondissementu, místní požární stanice, budova vypadala jako čtyřpatrové inferno. Zachránit dům ani jeho obyvatele nebylo možné.

Řada policistů držela zvědavce v uctivé vzdálenosti od žáru, zatímco jiní zpovídali obyvatele okolních domů oblečené v županech. Jeden muž, očividně nespavec, řekl důstojníkům, že sledoval záznam Světlového poháru z loňského roku, když uslyšel tříštící se sklo následované zábleskem jasnějším, než jaký kdy viděl. Pospíšil si k oknu a ta záře ho málem oslepila.

To sklo, zeptal se policista. Mohlo se rozbít, když někdo něco vhodil do okna?

Muž si nacpal pěst do zívající pusy a jeho zájem se vytratil, protože nejlepší část představení už skončila. Jak se dá rozlišit tříštění skla, když je něco hozeno dovnitř, od tříštění skla, když něco vyletí ven? Pokrčil rameny tak, jak to umí jen Francouzi, a předvedl nezáměr spolu s podrážděním nad pitomou otázkou. „Je ne sais pas.“

Otočil se a chtěl jít domů, když málem vrazil do muže středního věku v obleku. Divák se zamyslel, co tu dělá ve formálním oblečení v tuto hodinu. Nejen že měl oblek, ale i čerstvě naškrobenou košili a pečlivě vyžehlené kalhoty i sako. Pokrčil rameny podruhé a vydal se domů. Cestou přemýšlel, jestli požár ovlivní příjem televize.

Policista se dotkl okraje čapky a téměř bezděčně s úctou pokývl: „Bon soir.“ Viditelně narovnal záda a zaujal podřízený postoj. Ne každý požár zaujal Oddělení statní bezpečnosti a DGSE.

Muž z DGSE nepatrně přikývl a zahleděl se pátravě na dýmající trosky. Trubky zkroucené žárem trčely do prázdna jako paže prosebníka. Vedlejší domy na sobě měly ošklivou černou patinu ze sazí a zíraly na náměstí prázdnými okny bez skel. Na žhavých uhlících syčela pára, jak je požárníci zalévali vodou. Jako by na povrch země byla proražena šachta přímo z pekla a vyústila tam, kde kdysi stával dům.

„Máte představu, co bylo příčinou?“ zeptal se muž z DGSE.

Hasič si byl celkem jistý, že služba národní bezpečnosti by se nezajímala o unikající plyn nebo sirku nedbale odhozenou do domácích zásob petroleje. „Ne, pane.“ Natáhl paži. „Vrchní inspektor je tamhle.“

Muž z oddělení bezpečnosti chvíli postál, jako by tu informaci musel strávit, a pak se vydal za mužíkem, kterého protipožární uniforma a vysoké boty téměř pohltily. Vypadal jako dítě v tatínkově oblečení.

Ukázal mu odznak. „Louvere, DGSE. Máte představu o příčině?“

Hasič, který byl příliš unavený, než aby na něj udělal dojem někdo, kdo je konec konců jen další byrokrat, zavrtěl hlavou. „Ať už to zapálilo cokoli, pomohl tomu nějaký katalyzátor. Překvapilo by mě, kdyby to byla nehoda.“

Louvere souhlasně přikývl. „Možná éter v sousední jednotce?“

Hasič posměšně odfrkl. Éter se používá k přeměně kokainu na krystalky mnohem silnějšího cracku. Málo drogových dealerů vědělo, jak zacházet s tímto silně prchavým anestetikem bezpečně. Nesprávná aplikace tepla potřebného pro proces mohla skončit, a často také končila, okázalými následky.

„Tady?“ Mávl rukou a ukázal na drahé domy. V roce 1615 se tu konal třídní turnaj na oslavu svatby Ludvíka XII. Place byla domovem kardinála Richelieu a jiných význačných osobností. Uprostřed náměstí se odehrávaly souboje, které diváci sledovali zpod arkád okolních budov. V roce 1962 prohlásil prezident de Gaulle Place národní historickou památkou. Ceny domů, pokud vůbec byly na prodej, nebyly nastavené tak, aby přivábily laboratoře na crack.

Louvereovy oči sledovaly hasičovo gesto a všimly si dokonalé symetrie růžových cihlových budov. „Asi ne.“

„Kromě toho,“ řekl hasič, „DGSE se málokdy zabývá obchodem s drogami. Oč vám jde?“

„Řekněme, že je to osobní. Mám přítele, starého známého ve Státech, který mě požádal, abych se setkal s jeho sestrou a provedl ji po Paříži. Bydlela se spolužačkou v čísle 26. Někdo, komu jsem ji představil, mi zavolal, že slyšel o nějakých problémech na tomto místě. A tak jsem přišel.“

Hasič si zamnul umouněnou rukou čelo. „Pokud tam byla... no, lidem z forenzního bude pár dní trvat, než identifikují pozůstatky, a nejspíš to půjde jen podle DNA.“

Muž z bezpečnosti si povzdechl a ramena mu poklesla. „Tak na tenhle telefonát se netěším.“

Hasič soustrastně přikývl. „Dejte mi navštívenku. Osobně dohlédnu na to, abyste dostal kopii hlášení.“

„Děkuji.“ Louvere se naposled podíval na zející díru, která před pár hodinami byla jednou z nejatraktivnějších rezidencí v Paříži. S nahrbenými rameny, jako by na nich spočívala celá tíha světa, prošel kolem žlutých požárních aut, která výdechy svých čerpadel připomínala živá zvířata. O kousek dál v úzké uličce čekal u chodníku Peugeot.

Řidič natáhl ruku přes sedadlo, aby se svým pasažérem zatřásl. Muž na zadním sedadle taxíku vypadal ještě ošuntěleji než větší na Američanů, které taxikář vyzvedával na letišti Charlese de Gaulla po transatlantickém letu; pomuchlané oblečení, pomačkaná košile, neoholený obličej. Jakmile se muž probral, měl oči plné opravdové únavy. Zarudlé jakoby ze smutku a nedostatku spánku. Než začal odpočítávat eura, zdálo se, že hledí na něco vzdáleného tisíce kilometrů.

Řidič strčil bankovky do kapsy a díval se, jak muž vstupuje do neurčité budovy na druhém konci Place de l'Opéra.

Američan uvnitř minul stařícké výtahy a začal stoupat po prošlapaném schodišti do druhého patra, kde zahrnul doprava a zastavil se. Před sebou měl neoznačené starobylé skleněné dveře. Věděl, že to jediné průsvitné sklo je to nejsilnější neprůstřelné, jaké lze sehnat.

Pomalu zvedl hlavu a zahleděl se na strop, kde byla ve stínech nepochybně schovaná kamera. Dveře se nehlučně otevřely a muž vešel do malé místnosti k dalším dveřím, tentokrát z oceli.

„Oui?“ ozval se z reproduktoru ženský hlas.

„Langford Reilly k Patrickovi Louvereovi,“ pronesl muž anglicky. „Očekává mě.“

Druhé dveře se otevřely stejně nehlučně jako ty první a Lang Reilly vstoupil do jedné z mnoha kanceláří bezpečnostních složek Francie. Stál před ním muž v tmavém obleku italského střihu. Košile jen svítila a na botách se odrážela světla ze stropu. Před lety Lang a Dawn vtipkovali o tom, že se Patrick Louvere určitě převléká několikrát za den, aby stále vypadal svěže.

Louvere Langa chvíli pozoroval očima s těžkými víčky, které Langovi připomínaly baseta. „Langforde!“ pronesl a poté, co hosta objal, pokračoval angličtinou téměř bez přízvuku. „Jak už je to dlouho? Deset, patnáct let? Pro přátele až příliš dlouho.“ Ustoupil s rukama stále položenýma na Langových pažích. „Měl jsi zavolat. Poslali bychom ti auto.“

Lang přikývl. „Taxík mi připadal nejrychlejší, ale díky.“

Francouz spustil ruce. „Nedokážu ani říct, jak je mi líto...“

„To oceňuji, Patricku, ale můžeme začít?“

Louvereho nijak neurazilo to, co by jeho krajané považovali za příkrost. Američané byli známí tím, že šli rovnou k věci. „Ale ovšem!“ Otočil se a promluvil na někoho, koho Lang neviděl. „Paulette, kávu, prosím. Tudy, Langu.“

Lang ho následoval do haly. Už tu nebyl skoro dvacet let, ale nezměnilo se tu skoro nic kromě koberce, stejně levného a kancelářského, jako byl ten předchozí.

Naštěstí se nezměnil ani jeho vztah s Patrickem Louverem. I když jejich vlády měly různé názory – nejvýmluvnější byl třeba ten na válku s Irákem – Američan a Francouz zůstali věrnými přáteli. Když Langova sestra Janet přijela s bývalou spolužačkou do Paříže, Patrick pro ni rád a dobrovolně zařídil, co mohl. Jelikož si Janet přivezla svého adoptovaného syna Jeffa, trval Francouz na tom, že si bude chlapce denně brát domů, aby si pohrál s jeho dětmi, zatímco Janet a její kamarádka se spolu potulovaly po Rue du Faubourg St. Honore. Právě Patrickův telefonát otrásl Langoým světem podruhé.

Muž z DGSE uvedl Langa do téže kanceláře, kterou si pamatoval, a vklouzl za stůl, na kterém ležela útlá složka. Téměř okamžitě se objevila žena středního věku s kávovým servisem a začala pokládat šálky na stůl. I když měl Lang pocit, že v poslední době vypil kávy tolik, že by to vydalo na tanker, byl příliš unavený, než aby něco namítal.

„Takže ty jsi teď právník?“ zeptal se Patrick, který hodlal udržovat konverzaci, dokud nezůstanou sami. „To žaluješ velké americké firmy o miliony dolarů, ne?“

Lang zavrtěl hlavou. „Vlastně jsem obhájcem různých úředníků.“

Francouz ohrnul rty. „Obhájce? Úředníků?“ Vypadal stejně znechuceně, jako by měl pronést slova „australské“ a „víno“ v jedné větě. „Ty hájíš zločinné úředníky?“

„Chápej, zločiny, které zahrnují obchodní výkonnou moc. Nikoli násilné – zpronevěra, podvody a tak.“

„Ten typ zločinců, co ti dokáže zaplatit honorář.“

„Přesně.“

Žena odešla z místnosti a zavřela za sebou dveře. Patrick mu posunul složku po vyleštěném stole.

Lang se na ni požíval, aniž by se jí dotkl. „Stále se neví, proč a kdo?“

Patrick smutně zavrtěl hlavou. „Ne, nic. Našli jsme významné stopy hliníku, oxidu železitého a dusíkového katalyzátoru.“

„Termit? Ježíši, to není něco, co by si nějaký cvok uvařil doma v suterénu jako bombu z hnojiva. To používá vojsko na ničení tanků, pancířů, něčeho, na co je potřeba silný žár.“

„Což odpovídá tomu, jak rychle ta budova shořela.“

Patrick se vyhnul hlavnímu předmětu Langova zájmu. Ta zpráva bude zlá. Lang těžce polknul. „Obyvatelé... našli jste...?“

„Tři, jak jsem ti řekl do telefonu. Těmi jsem si byl jistý. Tvoje sestra, její adoptivní syn a jejich hostitelka, Lettie Barkmanová.“

Lang věděl, že to přijde, ale iracionální část jeho mysli si hýčkala jiskřičku naděje, že tam Janet a Jeff nebyli. Bylo to jako slyšet rozsudek smrti na konci soudního procesu, kde byl výsledek předem rozhodnutý. To nemohla být pravda, v normálním světě ne. Místo Patricka viděl za stolem Janet, jejíž oči pobaveně mrkaly na svět, který odmítala brát vážně. A Jeff, dítě, jež jeho rozvedená sestra našla v jedné z těch horečkou zmítaných zemí na jih od Mexika. Jeff s hnědou kůží, tmavýma očima a profilem jako z mayské rytiny. Jeff s baseballovou čepicí otočenou kšiltem dozadu, v obrovských kratasech a kotníkových botaskách. Jeff, Langův desetiletý nejlepší kámoš a skoro syn.

Lang si neutřel slzy, které mu stékaly na bradu. „Kdo by mohl chtít...?“

Patrick odněkud vytáhl kapesník. „Nevíme. Ta Barkmanová byla bohatá rozvedená Američanka žijící v Paříži, a pokud víme, neměla žádné vazby na politické extremisty. Ve skutečnosti nemůžeme mezi jejími přáteli najít nikoho, kdo by věděl, jakou politiku podporovala. Tvoje sestra byla lékařka a...“

„Dětská ortopedka,“ doplnil Lang. „Každý rok strávila měsíc v zemích třetího světa a pracovala tam, kde si její pacienti nemohli dovolit lékařskou péči. Jeff osiřel při zemětřesení. Přivezla si ho domů.“

„Byla také rozvedená, že?“

Lang se naklonil dopředu a zamíchal si kávu. Alespoň nějak zaměstnal ruce, které mu dosud nečinně ležely v klíně. „Jo, vzala si chlapíka jménem Holt. Neslyšeli jsme o něm od té doby, co se rozešli – je to sedm, osm let. Nechala si jeho jméno, protože to měla na lékařském diplomu. Motivem očividně nebyla loupež, vzhledem k totální destrukci celého domu. Pokud ovšem ti zloději nechtěli, aby někdo zjistil, co bylo ukradeno.“

„Možná,“ souhlasil Patrick, „ale paní Barkmanová měla neobyčejný poplašný systém s vnitřními mřížemi. Zřejmě pozůstatek z dob, kdy žila v New Yorku, řekl bych. To místo bylo jako... jako... ta pevnost, kde Američané uchovávají své zlato.“

„Fort Knox,“ doplnil Lang.

„Fort Knox. Podle mne bylo záměrem spíše ničit, než krást.“

„Ničit co?“

„Až to budeme vědět, pak brzy zjistíme, co to bylo za zločince.“

Oba muži se na sebe zahleděli přes stůl. Nedokázali vymyslet, co by měli říct, až se nakonec Patrick naklonil nad stůl. „Vím, že je to pro tebe jen malá útěcha, ale ten požár byl velmi silný. Pokud je nezabil výbuch, zemřeli okamžitě poté, co jim oheň vysál vzduch z plic.“

Lang ocenil jeho snahu a poznal v tom dobře míněnou lež.

„Případ je vlastně v pravomoci policie,“ pokračoval Patrick. „Nevím, jak dlouho je mohu ještě přesvědčovat, že máme důvod to považovat za teroristický čin.“

Lang chtěl, aby měla případ DGSE ze dvou důvodů. Za prvé, přátelství s Patrickem nejspíš vyústí ve více než rutinní snahu o vyřešení. Navíc francouzská bezpečnostní služba je jednou z nejlepších na světě. Za druhé, pařížská policie je bažinou politických bojů bez pravidel. Nešikovný inspektor Clousseau ztvárněný Peterem Sellersem v *Růžovém panterovi* se do jisté míry zakládá na pravdě.

Francouz si Langovo zamyšlení mylně vyložil jako nejistotu, a tak pokračoval: „Samozřejmě každá možnost...“

„Rád bych se tam šel podívat,“ řekl Lang.

Patrick zvedl ruce dlaněmi vzhůru. „Samozřejmě. Mé auto a řidič jsou tví tak dlouho, jak si přeješ.“

„A máš tušení, co dělali den předtím, než...?“

Patrick se dotkl složky. „Prověřovat takové věci je rutina.“
Lang si přitáhl složku a otevřel ji. S očima pálicíma od slz i nedostatku spánku začal číst.

3

*Paříž
Téhož dne*

Lang odjel z kanceláře svého přítele rovnou na Place des Vosges. Když se ocitl na posledním místě, kde Jeff a Janet byli naživu, připadal si jim blíž. Dlouho stál před zčernalou jeskyní, která bývala číslem 26. Sklonil hlavu a zastavil se na trávě spálené dohněda. Každou minutu sílilo jeho rozhodnutí dohlédnout na odhalení a potrestání vrahů. Neslyšel skřípání vlastních zubů a neuvědomoval si, jak se mračí. Obyvatelé, doručovatelé a zvědavci zrychlili krok, když procházeli kolem, jako by byl potenciálně nebezpečný.

„Dostanu je sám, ať to stojí, co to stojí,“ mumlal si. „Zatracení gauneři!“

Chůva v uniformě za jeho zády se rozběhla, aby od něj dostala kočárek a jeho obsah co nejdál.

Dalším krokem byla pohřební služba doporučená Patrickem. Pracovník byl profesionální, chladný a postrádal ulízanou falešnou soustrast vyjadřovanou zaměstnanci pohřební služby v Americe. Lang zaplatil za dvě prosté kovové rakve, jednu jen v poloviční velikosti, a zařídil, aby byla těla dopravena zpátky do Států.

Usilovně, leč neúspěšně se snažil nemyslet na to, jak málo z Janet a Jeffa ty rakve evropské velikosti budou obsahovat.

Neměl jiný racionální důvod sledovat poslední hodiny sestřina života než pouhou zvědavost. Ale nevěděl, proč to neudělat. Navíc odlétal až večer a nechtěl využívat pohostinnost svého přítele. Elektronicky zjištěné platby Janetinou kreditkou, které mu Patrick dal, Langovi poskytly mapu jejího posledního dne. Navštívila Hermès a Chanel, kde nakoupila v podstatě jen drobnosti – šátek, halenku. Zřejmě se víc zajímala o suvenýry než o haute

couture, napadlo Langa. Jen nakoukl výkladem na figuríny, které byly příliš štíhlé, než aby byly reálné, a zahalené do oblečení, jehož cena převyšovala průměrný roční americký plat. Počet Lamborghini a Ferrari zaparkovaných u chodníku rozptýlil jakékoli pochybnosti, které by ohledně extravagantnosti zboží mohl mít.

Poslední platba kreditní kartou ho dovedla do Île Saint-Louis. Tuto část města doslova i ekonomicky zastínil přilehlý Île de la Cité a katedrála Notre-Dame. St. Louis byla bizarní čtvrť na ostrově uprostřed Seiny. Lang si pamatoval osm bloků malých hotelů, bistra s dvaceti místy a malé obchody plné zvláštností.

Zanechal Patrickovo auto s řidičem v úzké uličce na jednom z mála parkovacích míst a vystoupil z Peugeotu před pekařstvím. Nadechl se vůně čerstvého chleba a sladkostí. Šel na jihovýchod po Rue Saint-Louis-en-l'Île, až dorazil na křižovatku, kde byly chodníky ještě blíž k sobě, na Rue des Deux Points. Snažil se najít adresu uvedenou na účtence, ale čísla domů bylo buď těžké najít, nebo neexistovala. Naštěstí tam byl jen jeden obchod s nápisem *magasin d'antiquités*, starožitnosti.

Zvonek nade dveřmi oznámil jeho vstup do prostoru přečpaného rekvizitami civilizace z posledních alespoň sta let. Olejové i elektrické lampy byly postavené na šicích stolicích spolu s hromadami zaprášených časopisů, mis i talířů svázaných do hromad. Bronzové a mramorové sochy, busty bohů a císařů lemovaly uličky pokryté koberci s dlouhým vlasem i orientálními koberečky. Lang se snažil vyhnat z hlavy představu pavučin.

Jediná místnost páchla prachem a nepoužívanými věcmi spolu s náznakem plísně. Lang se snažil neshodit gramofon a desky odhadem z padesátých let, když se otáčel a hledal majitele.

„Salut!“ Před skříní vykukla hlava. „Mohu vám pomoci?“

Stejně jako většina Pařížanů dokázal obchodník bezchybně poznat Američana na první pohled.

Lang zvedl kopii účtenky. „Hledám informaci.“

Do přední části obchodu vykulhala bezpohlavní postava v černém. Vrásčitá ruka vzala účtenku a podržela ji na světle s rozvířenými zrnky prachu. Z kapsy se vynořily brýle. „Co si přejete vědět?“

Lang zapátral v hlavě po vhodné historce a rozhodl se říct alespoň částečně pravdu. „Janet Holtová byla moje sestra. Byla zabita

při výbuchu v Marais před pár dní poté, co sem přišla. Jen se snažím zjistit, co si koupila, když byla ve městě.“

„To je mi moc líto.“ Obchodník ukázal na stěnu, nebo spíš na mezeru mezi dvěma tmavými obrazy lidí v oděvu z devatenáctého století. „Koupila si obraz.“

„Portrét? Čí?“ To by bylo neobvyklé.

Obchodník zavrtěl šedivou hlavou. „Ne, obraz pastýřů, pole, možná nějaká náboženská scénérie.“

To víc odpovídalo Janetinu vkusu.

Lang se začal ptát dál, ale pak si to rozmyslel. Co to má společného s obrazem? Soudě podle původu stěží měl uměleckou nebo peněžní hodnotu.

„Ten obraz,“ pokračovala postava v černém, „tu nebyl dlouho. Vlastně hned po vaší sestře přišel nějaký muž a byl našťvaný, že jsem ho už prodal.“

Roky pátrání po neobvyklém a rozeznávání anomálií zapnuly dávno nepoužívanou anténu. „Vzpomínáte si na toho muže?“

„No, blízký Východ, nejspíš Arab, oblečený v hezkých, ale levných šatech. Mluvil velmi dobře francouzsky.“

Lang ignoroval náznak obvinění. „Řekl, proč ten obraz chce?“

„Ne, ale jak vidíte, mám na prodej skutečně krásné věci.“

Lang chvíli přemýšlel. „Řekl jste, že jste tu ten obraz neměl dlouho. Vzpomenete si, odkud jste jej získal?“

Další šustění papírů. „Z Londýna, Mike Jenson, obchodník s kuriozitami, starožitnostmi a tak dále, s. r. o. Číslo 12 Bond Street, Londýn W1Y 9AF. Prodáváme si zboží navzájem.“

Pokud se něco neprodá na jednom místě, zkus to jinde, pomyslel si Lang. „Mohu si půjčit papír a pero?“

Napsal si jméno a adresu. Považoval je za důležité, ačkoli nedokázal vysvětlit proč.

Možná proto, že to byl první detail Janetina posledního dne, který se aspoň trochu vymykal obvyklému.

„Díky. Moc mi to pomohlo.“

Venku se Lang vydal opačným směrem. Takže někdo chtěl obraz, který si koupila Janet. Mohla to být příčina Janetiny smrti? Ale to nedávalo smysl. Jak řekl Patrick, ten dům na Place des Vosges připomínal Fort Knox. Musel se usilovně snažit představit si,

že někdo byl tak naštvaný, že ho Janet předběhla při koupi obrazu, až byl z pomsty ochoten zničit obraz i ji.

Přesto...

Bzučení v Langově hlavě bylo stále hlasitější a hlasitější. Tak hlasitě, až ho to překvapovalo; najednou si uvědomil, že ten zvuk slyší doopravdy. Otočil se právě včas, aby uviděl jednoho z všudypřítomných jezdců na skútru, jak zrychlil a vyjel na chodník. Jezdec měl hlavu schovanou v přilbě. Určitě je nemocný nebo opilý, pomyslel si Lang.

Motorka stále zrychlovala a mířila přímo na Langa. Když se Lang odrazil a skočil do dveří domu, jezdec se k němu naklonil. Sluneční světlo se odrazilo od něčeho, co držel v ruce schované v rukavici. Lang před jezdcem uhnul a ucítil, jak ho něco škráblo do ramene.

Rozčílilo ho to, co považoval za ledabylý pokus o zločin, a tak vyskočil na nohy a chtěl jezdce pronásledovat a shodit z motorky. Bylo to beznadějně. Skútr proklouzl za roh a zmizel z dohledu.

„Monsieur!“ vyběhl obchodník ven. „Jste zraněný!“

„Ne, jsem v pořádku,“ odpověděl Lang.

Pak sledoval mužův pohled tam, kde mu trhlinou v košili prosakoval pramínek krve. Záblesk čepel, úmyslné vyjetí na chodník. Někdo mu chtěl podříznout krk.

„Zločin tu kvete stejně jako v kterémkoli jiném velkém městě,“ řekl později odpoledne Patrick.

Lang s ramenem ztuhlým pod obvazy, kterých byla podle něj příliš silná vrstva, si jen odfrkl. „Ano, ale tohle nebylo žádné popadni a zmiz. Ten hajzl mě chtěl zabít.“

Patrick pomalu zavrtěl hlavou. „Ale proč by to měl chtít udělat?“

To je, pomyslel si Lang, správná otázka.